కథ

నరకానికి నిచ్చెన

జి.సి.జీవి

పరువపు అందాలతో పాతాళహోమం / దాంపత్య బంధంతో డేంజరస్ క్రీడాభిరామం

నగరం నడిబొడ్డుమీద మరింంచి నిక్కబొడుచుకున్న మాంసపు ముద్దవలె నిలిచి వుంది ఇరవై మూడంతస్తుల ఆ ఆకాశహర్మ్యం. ఆఖరి అంతస్తుమీది విశాలమైన టెరేస్‌మీద, షామియానాకింద, మసక వెలుతురు విద్యుద్దీపాల కాంతి నీడలలో, విదేశీ మత్తుపానీయాల నిషాలో సొక్కి సోలుతున్న ఖరీదైన మనుషులు విందారగిస్తున్నారు. ఒక విదేశీ కంపెనీ మార్కెటింగ్ మేనేజర్‌గారు ఏర్పాటుచేసిన విందు అది. మధ్యలోనే చేతులు కడుక్కుని లేచారు వాళ్లిద్దరూ. లిఫ్టు దగ్గరకు నడిచారు. లిఫ్టుకోసం బటన్ నొక్కేడు అతను. "మనల్నెవరూ గమనించలేదుగా?" అతని చేతిని నొక్కుతూ అడిగింది ఆమె. ఆమె నడుంచుట్టూ చేయివేసి నాభిదగ్గర వాజూకుగా అదుముతూ 'లేదు' అన్నట్టు చిన్నగా నవ్వేడు అతను.

లిఫ్టు వచ్చి ఆగింది. తలుపులు తెరుచుకున్నాయి. మూసుకున్నాయి.

లిఫ్టులోపల అతడు — ఆమె.

లిఫ్టు కిందకి దిగసాగింది.

ఆమె అతనికి దగ్గరగా జరిగింది. జరీ అంచు పైట జారింది. పొంగుతున్న వక్షోజాలు అతని ఛాతీకి ఒత్తుకుంటున్నాయి.

"ఆయన పార్టీకి రాకపోవడం ఎంతో మేలైంది, మనకీ అవకాశం చిక్కేదేకాదు" అతని గుండెల్ని తడుపుతూ అన్నది.

"నువ్వేకూడా వస్తావో రావో అనుకున్నాను" సరసమాడుతూ అన్నాడు అతను.

లిఫ్టు దిగుతూ వుంది. ఆమె నరాలు జివ్వుమంటున్నాయి. అతనిలో రక్తప్రసరణ వేగాన్ని పుంజుకుని కండరాలు స్తంభిస్తున్నాయి. "నాన్‌స్టాప్ బటన్ నొక్కారా...? లిఫ్టు ఎక్కడా ఆగకుండా దిగుతూ వుంది?" అతని మెడచుట్టూ చేతులువేసి ముఖాన్ని ముద్దుపెట్టుకుంటూ గుసగుసగా అడిగింది.

"అవును... నాన్‌స్టాపే. ఇదిగో ఇది.. ఇలా ప్రెస్ చేశాను"

"యూ పిల్లీ..." అంటూ కిలకిలా నవ్వుతూనే "అబ్బ !" అంటూ వాచీ చూసుకుని పులిక్కిపడింది

"మైగాడ్ మనం లిఫ్ట్‌లోకి వచ్చి అరగంట దాటింది. ఇప్పుడు గంట పదకొండున్నర" అరిచినట్టుగా అంది. ఆమె గుండెల సందున ముఖం రుద్దుకుంటూ అతను పలకలేదు. ఆమె అతన్ని నెట్టి ఎడంగా జరిగింది.

"అసలీ లిఫ్టు దిగుతూ వుందా ఆగిపోయిందా?" ఆమె గొంతులో సన్నగా వొణుకు. లిఫ్టు పైభాగాన ఎరుపురంగు అంకెల్ని గమనించింది. చకచకా మారుతున్న అంకెలు లిఫ్టు కిందకి దిగుతున్నట్టు సూచిస్తున్నాయి. తాము కిందికి దిగడం స్పష్టంగా తెలుస్తూనే వుంది.

376... 377... 378...

ఆమె కెవ్వుమని అరిచింది.

అతను బిత్తరపోయాడు.

"చూడండి... చూడండి..." దయ్యాని చూసి జడుసుకున్నట్టుగా వేగంగా మారుతున్న అంకెలకేసి వేలు చూపించింది. 384... 385... 386... అతను సైతం ఆ అంకెల్ని చూసి దిగ్భ్రాంతి చెందాడు. నగరంలోకెల్లా ఎత్తయిన బిల్డింగ్ అది మాత్రమే. ఇరవై మూడు అంతస్థులు. లిఫ్ట్ ఒక ఫ్లోర్ దిగడానికి సుమారు నాలుగైదు సెకన్లు పట్టవచ్చు. ఆ లెక్కన ఇప్పుడు ఎన్ని అంతస్తులు దిగి వుండాలో లెక్కలు కట్టసాగాడు. అతనికంతా అయోమయంగా వుంది. తలతిరిగిపోతున్నట్టుగా వుంది. లిఫ్టు చెడిపోయిందేమో! ఎలక్ట్రానిక్ నెంబర్లు తప్పుగా పడుతున్నాయేమో అని అనుకోవడానికే లేదు. అంతా సరిగ్గానే వుంది. అప్పుడు గమనించేడు అతను. మారుతున్న అంకెల ముందు మైనస్ గుర్తు వుంది!

-925

-926

-927

-928

ఇప్పుడు తేమగాలి, మట్టి వాసనాకూడా వస్తున్నట్టుంది లిఫ్టు లోపలికి.

వాళ్లిద్దరికీ నోట మాటరాలేదు. చెమటలు పడుతున్నాయి. ఇప్పుడు లిఫ్టులో అంకెలు వెలగడం మానేశాయి. కాని కిందికి... ఇంకా కిందికి దిగడం మాత్రం తెలుస్తూనే వుంది. భూమిలోకి ఎన్ని వందల వేల అడుగుల లోతులోకి దిగబడిపోతున్నారో అంచనా కట్టడం అసాధ్యం. వాళ్ల చేతి గడియారాలు నిలిచిపోయినయ్. అలా ఎంతసేపు గడిచిందో తెలీదు. ఒక్క కుదుపుతో లిఫ్టు ఆగింది. తలుపులు తెరుచుకున్నాయి.

"స్వాగతం... సుస్వాగతం... దయచేయండి" అంటూ ఎదురొచ్చారు ఇద్దరు భటులు. వాళ్లకి కొమ్ములున్నాయి. కాని కోరల్లేవు. ఆమెను చూసి అందంగా నవ్వాడు ఒక భటుడు. వీడి నవ్వు అందంగానే వుందిగాని ఈ కొమ్ములు లేకుంటే మరింత ఆకర్షణీయంగా వుండేది అనుకుంది ఆమె. అక్కడ చెట్లున్నాయి. కాని ఆ చెట్లకి కొమ్మల్లేవు.

పూలున్నాయి కాని ఆ పూలకి కాడల్లేవు.

ఆకులున్నాయి కాని ఆ ఆకులకు ఈనెల్లేవు.

పండ్లున్నాయి కానీ ఆ పండ్లకి చర్మం లేదు.

మనుషులున్నారుకాని ఆ మనుషులకి గుండెల్లేవు.

అదో వింత ప్రపంచంలా కనిపించిందామెకి.

"ఇది ఏ లోకం? యమలోకమా నరలోకమా?" విస్తుపోతూ ప్రశ్నించింది.

"రెండూ ఒకటి కాదా?" మరింత వింతగా అడిగేడు అతను.

యమలోకమైతే యముని మహిషపు లోహగంటల చప్పుడు వినరాదేమి?

యమధర్మరాజు ఎదుట నుంచోబెట్టరేమో?

చిత్రగుప్తుడు చిట్టా తెరవడేమి?

"అదంతా మీ తెలుగుసినిమాల్లో, మీరింకా వెనుకబడే వున్నారు. మేమెంతో ప్రగతిని సాధించాం" ఆమె ఆలోచనలను పసిగట్టిన భటుడు చెప్పాడు.

ఆ భటులు ధరించిన బట్టలు ఆమెకి చిత్రంగా కనిపించాయి.

"ఇవి మనిషి చర్మంతో తయారై, నరాలతో కుట్టిన దుస్తులు. ఇక్కడ మాకు పత్తి పండదుకదా" అన్నారు భటులు. ఆమె నివ్వెరపోయింది.

"మీ ప్రపంచం మారిపోయింది. ఘోరంగా తయారైంది. పాపం పుట్టలు పుట్టలుగా పెరిగిపోయింది. మీ టీవీలు, సినిమాలు, పత్రికలు, మాఫియాలు, రాజకీయాలు, రక్షకభటులు మనుషుల్ని రాక్షసుల్నిగా తయారుచేస్తున్నాయి. పాపం మా ధర్మరాజు అదే యమధర్మరాజు... ఆయన మాత్రం ఎంతమందినని విచారించి శిక్షించగలడు. అందుకే అధికార వికేంద్రీకరణ — అర్థంకాలేదా? పరాయి భాషలోతప్ప మాతృభాషలో ఆలోచించడం మానుకున్నారు మీరు... ఇక్కడ డిసెంట్రలైజేషన్ అమలుచేస్తున్నాం. అధికారాలు కింది ఉద్యోగులకు అప్పగించబడినాయి. ఇప్పుడు ఇక్కడ పెండింగ్ ఫైల్స్ లేవు. పనులు చకచకా జరిగిపోతున్నాయి అన్నాడు భటుడు. వాళ్లిద్దరూ అతను చెప్పేది వింటూ యాంత్రికంగా అతని వెంట నడుస్తున్నారు. ఎక్కడినుంచో నరమాంసం వేగుతున్న వాసన ఆమె నాసికా పుటాలని తాకింది. ఎవరో పాపులు బాణలిలో కాగుతున్నారు. కాని హాహాకారాలు లేవు. సన్నని మూల్గులు మాత్రం వినిపిస్తున్నాయి.

ఆమెకి కడుపులో పేగులు కదిలినయ్

గుండె లోతుల్లో వొణుకు బైలుదేరింది. భటుడి వెంట నడుస్తున్న ఆమె ఒకచోట నిశ్చేష్టురాలై నిలబడిపోయిందరి. అక్కడ ఆమె భర్త కనిపించాడు. అతని కుడికణతమీద ఒక రంధ్రం, సరిగ్గా అదేచోట ఎడమ కణత దగ్గర మరో రంధ్రం వుంది. అంటే ఆయన!... ఆయన... ఆత్మ... ఆ తరువాత ఆమె వూహించలేకపోయింది.

"ఆయన... ఆయన... మావారు. చాలామంచివారు. నల్లుల్ని, బల్లుల్ని సైతం చంపలేనివారు. అటువంటి మనిషి ఇక్కడెందుకొన్నాడు?" నిర్ఘాంతపోయి అడిగింది.

భటుడు నవ్వేడు. "మేడం! అతిమంచితనం... బతకడానికి పనికిరాని శృతిమించిన సాధుత్వం — ఇవికూడా నేరాలుగానే పరిగణింపబడతాయి ఇక్కడ" ఆమె భర్త వాళ్లని సమీపించాడు.

"ఈమె నా భార్య. చాలా మంచిది. మీలో నిక్షిప్తమైన ఏదో ప్రత్యేకత, మేగ్నటిజం ఈవిణ్ణి ఆకర్షించి వుంటుంది. ఆ బలహీనతని ఆసరా చేసుకుని ఆమెని బాధపెట్టకుండా బాగా చూసుకోండి. వస్తాను. నన్ను వేరే విభాగానికి తీసుకువెళ్తున్నారు" అని భార్యకేసి ఒక చిరునవ్వు విసిరేసి నిష్క్రమించాడు అతను.

"రండి మీ గది చూపిస్తాను. ఈ ఒక్కరాత్రికి మీరు సర్వస్వతంత్రులు. మీ దేశంలో ఉరితీసేముందు చివరికోరిక కోరుకోమంటారు. కాని నెరవేర్చలేరు. ఇక్కడ అలా కాదు. మేము ధర్మం తప్పం. ఒక్కరోజు మీకు సంపూర్ణ స్వాతంత్ర్యం ప్రసాదిస్తున్నాము" అంటూ ఒక సందు మలుపు తిరిగాడు భటుడు.

"ఇదే ... ఇక్కడ మీకు అన్ని సౌకర్యాలు వున్నాయి. రేపు సూర్యోదయం దాకా మీది ఇష్టారాజ్యం. గుడ్‌లక్. వెళ్లండి" అంటూ వాళ్లిద్దరినీ లోపలికి నెట్టాడు. లోపలికి వెళ్లగానే ఆ గది తలుపులుమూసుకున్నాయి. చటుక్కున లిఫ్టు జ్ఞాపకం వచ్చింది ఆమెకి. ఒక్క క్షణం ఇది మరో లిఫ్టు కాదుకదా అనుకుంది. కాని ఆ గది చాలా విశాలంగా వుంది. గది మధ్యలో హంసతూలికాతల్పం వుంది. సందేహంగా తడిమి చూసింది. హమ్మయ్య... మనిషి చర్మంతో చేసింది కాదు. అతడు బట్టలు తీసి మూలకి విసిరేశాడు. మంచంమీద వెల్లకిలా కాళ్లు బారచాపి పడుకున్నాడు. కళ్లప్పగించి చూస్తూ వుంది ఆమె. ఒక్క క్షణంపాటు యముని మహిషం కనిపించినట్లయింది ఆమెకి.

"కమాన్ డార్లింగ్. ఇంకా ఎందుకాలస్యం? ఇక్కడ నువ్వూ నేనూ... అంతే. ఈ రాత్రికి నువ్వు నా రాణివి. నేను నీ దాసుణ్ణి. రా... నన్ను చేరుకో. నాలోకి జారిపో"

అతనిలోని పురుషత్వం విజృంభిస్తూ వుంది.

వివస్త్రగా మారింది.

ఇప్పుడామె కుబుసం విడిచిన నాగుబాములా నిగనిగ మెరుస్తూ వుంది. మంచం ఎక్కి అతన్ని అతుక్కుపోయింది.

అంతే!....

మంచం గిరగిరా తిరగసాగింది.

ఆమెకి మైకం కమ్మసాగింది.

వేదమంత్రాల ఘోషలు... అర్థం తెలీని సంస్కృతశ్లోకాలు... హోమగుండపుసెగలు... అగ్నిసాక్షి... సప్తపది... నాకు నీవు... నీకు నేను... అంతా ఏదో కలలాగు గుర్తుకు వస్తున్నది ఆమెకి.

"నో... నో... నెవ్వర్. ఐ కాంట్..." కేకలు పెడుతూ చివాల్న లేచి కూర్చుంది అతన్ని నెట్టివేసి.

ఆశ్చర్యం! మంచం తిరగడం టక్కున ఆగిపోయింది.

తప్పించుకున్న లేడిపిల్లవలె మంచంమీంచి చెంగున గెంతింది. పాపాల కుప్పవలె నేలమీద పడివున్న తన బట్టలకేసి పరుగుతీసింది.

"ఒద్దు, పదండి పోదాం. మనిద్దరికీ పెళ్లయింది. ఇంట్లో మీకో చక్కని భార్య వుంది. ఎదిగిన కొడుకులున్నారు. నాకూ ఇద్దరాడపిల్లలున్నారు. మనకిది తగదు. రండి ఇక్కణ్నుంచి వెళ్లిపోదాం"

ఆమె చీర సరిచేసుకుని తలుపులకేసి పరుగెత్తింది. తలుపులు తెరుచుకున్నాయి. పరుగుపరుగున వెళ్లి లిఫ్టులోకి దూరింది.

లిఫ్టు కదిలింది. ఈసారికి కిందికి కాదు. పైకి. పైపైకి వెళుతూ వుంది. లిఫ్టులో మారే ఎరుపురంగు అంకెల్ని గమనిస్తూ వుంది ఆమె.

-774

-773

-772

లిఫ్టు పైకి కదులుతూ వుందని నిర్ధారణ చేసుకుంది.

ఒక్కసారిగా తను ఏకాకినైపోయినట్లు అనిపించిందామెకి. పాపం అతనేమైపోయాడో? అక్కడే వుండిపోయాడేమో! ఆ పాప పంకిలంలోంచి తను మాత్రం తప్పించుకోగలిగింది. నేరం అతనిది మాత్రమేనా? ఆమెలో ఆత్మపరిశీలన ప్రారంభమైంది.

ఎవరు దోషులు? లిఫ్టు పైకి సాగుతూనే వుంది.

-25

-24

-23

... ...

-4

-3

-2

-1

0... గ్రౌండ్ ఫ్లోర్‌లో లిఫ్ట్ నిలిచింది. లిఫ్టు దిగింది. సుడిగాలిలా కారు పార్కింగ్ దగ్గరకు పరుగుతీసింది.

"మేడమ్.. మేడమ్"

టక్కున ఆగిపోయింది ఆమె.

తెల్లని యూనిఫారంలో వున్న డ్రైవర్ ఎదురుపడ్డాడు.

"పార్టీ పది గంటలకే అయిపోయింది. అంతా వెళ్లిపోయారు. ఇప్పుడు పన్నెండు దాటింది..." డ్రైవర్ చెప్పాడు. ఆమె తన వాచీ చూసుకుంది. పదకొండున్నర దగ్గరే కాలం స్తంభించిపోయింది.

"సార్ మీకోసం అన్ని ఫ్లోర్‌లూ గాలించారు. ఏమైంది మేడం? ఆర్ యు ఓ కె?" ఆమెకేసి వింతగా చూస్తూ అడుగుతున్నాడు డ్రైవర్.

"ఆయనేరీ?" కంగారుగా అడిగింది.

"కారులోనే అలసిపోయి నిద్రపోతున్నారు"

కారు దగ్గరకి పరుగు తీసింది.

డోర్ తెరచి లోపలికి దూరి భర్త పక్కన కూలబడింది.

స్టీరింగు మీద తలవాల్చి నిద్రపోతున్నాడు ఆమె భర్త.

అతని భుజాల మీద చేతులువేసి కుదిపింది.

"నేను వచ్చేశానండి. లేవండి ఇక మిమ్మల్నొదిలి ఎక్కడకీ వెళ్లను. నాకేసి చూడండి ప్లీజ్..."

అతను కళ్లు తెరిచాడు. ఆమెను చూసి తృప్తిగా నవ్వేడు.

కారు కదిలింది ఒక్క కుదుపుతో.